

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Karla Šimky, JUDr. Jaroslava Hubáčka, JUDr. Bohuslava Hnízdila a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobce: **S. A. A.**, zastoupeného JUDr. Janou Kuřátkovou, advokátkou se sídlem Hilleho 6, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 3. 2008, č. j. 56 Az 172/2007 - 29,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobce advokátce JUDr. Janě Kuřátkové **se určuje** odměna za zastupování ve výši 2400 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Brně rozsudkem dne 28. 3. 2008, č. j. 56 Az 172/2007 - 29, zamítl žalobu podanou žalobcem (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 27. 8. 2007, č. j. OAM-1-398/VL-20-11-2007, kterým nebyla stěžovateli udělena mezinárodních ochrana podle ustanovení § 12 až § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

S ohledem na ochranu veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob je třeba připomenout, že stěžovateli byla již jednou poskytnuta soudní ochrana projednáním jeho věci krajským soudem, a to v plné jurisdikci, přičemž další procesní postup v rámci správního soudnictví nezvyšuje automaticky míru právní ochrany stěžovatele, ale je podmíněn přesahem vlastních zájmů stěžovatele.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností ke dni 13. 10. 2005. Pokud jde o jeho výklad, lze pro stručnost odkázat např. na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Nejvyšší správní soud uvádí, že jak ministerstvo, tak krajský soud se vypořádaly se všemi žalobními námitkami stěžovatele. K námitce týkající se údajných nedostatečných skutkových zjištění odkazuje Nejvyšší správní soud na svou judikaturu, např. na rozsudek ze dne 18. 1. 2006, č. j. 1 Azs 112/2004 – 61, www.nssoud.cz, či rozsudek ze dne 27. 10. 2005, č. j. 1 Azs 174/2004 – 103, www.nssoud.cz, kde se těmito otázkami podrobně zabýval, přičemž povinnost správního orgánu zjistit úplně a přesně skutečný stav věci je limitována tvrzeními žadatele o azyl, což Nejvyšší správní soud judikoval např. ve svém rozsudku ze dne 26. 2. 2004, č. j. 5 Azs 50/2003 - 47, www.nssoud.cz.

Ze správního spisu vyplývá, že správní orgán provedl dokazování a z odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, z jakých důkazních prostředků vycházel při svém rozhodování. Důkazní prostředky byly řádně zhodnoceny a provedené dokazování vyústilo v řádně zjištěný skutkový stav, z něhož vycházel správní orgán při svém rozhodování o tom, zda jsou dány důvody pro udělení azylu podle § 12, § 14 a § 14a zák. o azylu. Ze spisového materiálu bylo rovněž zjištěno, že stěžovatel nebyl nikterak krácen na svém právu seznámit se s podklady pro rozhodnutí, vyjádřit se k nim a navrhnout jejich doplnění. Stěžovatel pouze k podkladům uvedl, že se jedná o obecné informace, které nepopisují mezilidské vztahy a potíže lidí, doplnění dokazování však nenavrhol.

Nedůvodnou shledal Nejvyšší správní soud námitku stěžovatele, že ministerstvo nezjistilo dostatečně aktuální situaci v Nigérii poznačenou konáním voleb. Z předmětného spisu vyplývá, že si ministerstvo opatřilo následující informace o zemi původu: informace MZV ČR ze dne 12. 4. 2006 a ze dne 18. 4. 2006, informace MV VB ze dne 25. 5. 2007, zprávu International Crisis Group (ICG) ze dne 30. 5. 2007, informace ČTK ze dne 29. 5. 2007 – „Nový nigerijský prezident se ujal úřadu“ a článek ČTK ze dne 25. 2. 2007 – „Volby ukázaly, že Nigérie je kolosem na hliněných nohách“. Z těchto zpráv o zemi původu vyplývají prakticky tytéž informace, které tvrdí stěžovatel v kasační stížnosti.

Stěžovatel má zato, že splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu stanovené v § 12 zákona o azylu, neboť jde o pronásledování z důvodů politických, protože násilí v Nigérii je rozšířeno a stěžovatel má strach, že by mu mohl být vystaven.

Nejvyšší správní soud již vícekrát judikoval (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 2 Azs 102/2007 - 78, www.nssoud.cz), že „poskytnutí azylu je zcela specifickým důvodem pobytu cizinců na území České republiky a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území ČR, tak jak jsou upraveny např. v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR. Azyl jako právní institut není univerzálním nástrojem pro poskytnutí ochrany před bezprávím, jakkoli surovým, hrubým a těžce postihujícím jednotlivce nebo celé skupiny obyvatel (k tomu blíže rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 12/04). Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem vymezeny poměrně úzce a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv a svobod, která jsou jak v mezinárodním, tak ve vnitrostátním kontextu uznávána. Institut azylu je aplikovatelný v omezeném rozsahu, a to pouze pro pronásledování ze zákonem uznaných důvodů, kdy je jím chráněna toliko nejvlastnější existence lidské bytosti a práva a svobody s ní spojené, třebaže i další případy vážného porušování ostatních lidských práv jsou natolik závažné, že by na ně taktéž bylo možno nahlížet jako na pronásledování“.

Z ustanovení § 12 zákona o azylu vyplývá, že účelem přiznání azylu je poskytnout ochranu tomu, kdo je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod nebo cítí oprávněnou obavu z pronásledování z důvodů v zákoně vymezených. Aby mu mohla být poskytnuta ochrana formou azylu, musí proto být prokázáno, že je nositelem určitého

přesvědčení (politického, náboženského apod.), pro které je v zemi, jehož občanství má (v zemi jeho posledního trvalého bydliště), reálně pronásledován, nebo že je pronásledován z důvodu příslušnosti k jasně vymezené sociální skupině, resp. má důvodnou obavu, že by k takovému pronásledování mohlo v jeho případě dojít. Stěžovatel v daném případě pouze poukázal na obecně špatnou situaci v zemi původu. V této souvislosti lze poukázat na rozsudek ze dne 21. 7. 2005, č. j. 3 Azs 303/2004 – 79, www.nssoud.cz, ve kterém Nejvyšší správní soud konstatoval, že „pokud žadatel o udělení azylu není vystaven žádnému pronásledování nebo diskriminaci z azylově relevantních důvodů, resp. nemá z takového pronásledování nebo diskriminace odůvodněný strach, popř. takové skutečnosti ve správním řízení vůbec netvrdí, pak nesplňuje podmínky pro udělení azylu ve smyslu § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., a to i přes skutečnost, že pochází ze země s nedemokratickým a autoritativním režimem, který zásadním způsobem diskriminuje a potlačuje opozici, resp. osoby zastávající politicky odlišné názory“. Ohledně stěžovatelova názoru, že jde o pronásledování z politického důvodu Nejvyšší správní soud odkazuje na rozsudek ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 – 57, www.nssoud.cz, v němž uvedl, že „předpokladem naplnění pojmu pronásledování pro uplatňování politických práv a svobod je, aby žadatel o azyl nějaký politický názor měl, dokázal jej adekvátním způsobem prezentovat, a věrohodně popsal příkoří, kterého se mu právě z těchto důvodů dostalo“. To se v posuzovaném případě nestalo. Lze tak konstatovat, že je zřejmé, že v zemi původu stěžovatele je složitá a nestabilní situace, touto jsou však postiženi všichni lidé zde žijící podobným způsobem, nelze tedy shledat u stěžovatele individuální prvek, pro který by ho bylo možno považovat za osobu postiženou konkrétním pronásledováním. Pouhá nespokojenost se stavem dodržování lidských práv v zemi původu není důvodem pro udělení azylu, jak Nejvyšší správní soud již dovodil např. v rozsudku ze dne 21. 11. 2003, č. j. 7 Azs 13/2003 - 40, www.nssoud.cz.

Stěžovatel dále namítal, že splňuje přinejmenším podmínky pro udělení doplňkové ochrany. Rovněž touto otázkou se Nejvyšší správní soud již zabýval v rozsudku ze dne 7. 8. 2007, č. j. 5 Azs 15/2007 - 79, www.nssoud.cz, v němž uvedl, že „pro udělení doplňkové ochrany se vždy posuzuje konkrétní situace žadatele o azyl (kterou žalovaný v rozhodnutí rozsáhle hodnotil), nikoliv obecně špatná situace v zemi původu“. V daném případě stěžovatel není ani „uprchlíkem“ ve smyslu čl. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků (vyhlášena pod č. 208/1993 Sb.), neboť ze žádné skutečnosti nevyplývá, že je „přiměřeně pravděpodobné“, že v případě návratu do země původu bude čelit pronásledování z důvodů v tomto článku uvedených. Stěžovateli rovněž nehrozí „reálné nebezpečí“, že by byl vystaven mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu (čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod ve znění protokolů č. 3, 5 a 8, vyhlášena pod č. 209/1992 Sb., srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006 – 82). Osobní situace stěžovatele není v daném případě horší, než situace většiny ostatních osob v zemi jeho původu.

Z výše uvedeného je zřejmé, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny přípustné námitky podávané v kasační stížnosti. Za situace, kdy stěžovatel sám žádné důvody přijatelnosti kasační stížnosti netvrdil, Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje jeho vlastní zájmy.

Nejvyšší správní soud proto shledal kasační stížnost nepřijatelnou a podle § 104a s. ř. s. ji odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Stěžovateli byla pro řízení o kasační stížnosti ustanovena zástupcem advokátka a podle § 35 odst. 8 s. ř. s. platí v takovém případě odměnu advokáta včetně hotových výdajů stát. Podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, náleží advokátovi odměna za jeden úkon právní služby v částce 2100 Kč a podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky náhrada hotových výdajů v částce 300 Kč, celkem tedy 2400 Kč.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. července 2008

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu